

Příběhy našich sousedů 2017

Jan Podstatský-Lichtenstein (Johann Nepomuk Anna Maria Hypolit)

Scénář k rozhlasové reportáži

Zpracovali: Klára Mezerová, Tomáš Klimeš, Anna Chu Ngoc Hang,
Daniel Wiesner

Vyučující: Ing. Miroslav Paulus

Škola: Gymnázium Jihlava, Jana Masaryka 1

Nahrávka: 4:11 –:47

„Maminka navštívila sestru v Paříži, tak ona měla starý víza. A ty víza ještě platily. Tak tatínek řek: Musíme to zkusit, když ne, se vrátíte, ale musíte to zkusit. Tak jsme odjeli v osm hodin večer z vlakového nádraží vlakem do Rakouska, ale když jsme se dostali na ty hranice, samozřejmě hned nás vyházeli, všechny kufry ven, nemohli jsme jet dál, vlak odjel a byl hrozná kontrol. Nám brali hodinky, mojí mamince všechno, co měla.“

Toto jsou slova pana hraběte Jana Podstatského-Lichtensteina, který se narodil v roce 1937 ve Velkém Meziříčí. Události z ukázky, kterou jste právě slyšeli, se odehrávají po zabavení veškerého majetku Lichtensteinů, včetně jejich zámku. Vše padlo do rukou státu. Proto se celá rodina pokusila uprchnout do Rakouska. To se jim také podařilo, ale jen s pomocí jednoho policisty, který jim pomohl přes hranice.

Nahrávka: 4:56 – 5:32

„A ve dvě v noci byla výměna policie, protože jeden šel spát a druhý přišel. A ten druhý, šéf, se narodil v Telči, Podstatzký je tam dost známý, a řekl mamince: Paní, já vím, co se vám bude stát, když se nedostanete do Rakouska, já Vám to povolím, ale musíme jít přes... Já nevím, vlaky, s kuframa, všechno, schody nahoru, schody dolů... Tam stál nějaký vlak na dobytek.“

Pomocí tohoto vlaku se dostali přes Rakouské hranice a dále pokračovali do Itálie. Pozval je k sobě bratranec pana Podstatského, hrabě Fedrigotti. U něj zůstali rok a poté se lodním transportem vydali do Chile. Ještě předtím nakoupili v Itálii zboží na prodej do obchodu jeho tety. Po příjezdu do Chile je ale čekalo nemilé překvapení.

Nahrávka: 11:35 – 11:56

„To všechno koupili, a to jsme vzali s lodí do Chile a oni to tam museli nechat čtrnáct dnů na clo, protože to byl kontrol, tak to nechali tam čtrnáct dní na clo, šli pro ty bedny veliký, ohromný, oni to měřili a bylo to stejný, vždycky to všechno bylo stejný, a když to otevřeli, bylo to plný kamení.

I přesto, že je okradli, dokázali se postavit na nohy. Pan Podstatský vůbec neuměl španělsky, vše se musel učit za pochodu. Kvůli problémům s dorozumíváním musel třikrát opakovat první třídu, než se naučil plyně mluvit. Za několik let se znovu vrátil do Evropy a pracoval v Německu. Seznámil se s Ottou Habsburským a měli společnou myšlenku, christianizaci a sjednocení Evropy. Organizovali setkání vyslanců a účastnili se zasedání parlamentu ve Francii. Tam si také našel manželku Anitu de Lorgeril, se kterou má nyní tři syny. Nějaký čas pracoval ve Španělsku jako žurnalista a překladatel, španělština byla jeho nejpřirozenější jazyk, ale ovládá jich celkem pět. V roce 1995 se rozhodli, že se pokusí o návrat svého ztraceného majetku, a to se jim taky podařilo. Pan Podstatský nyní žije na svém zámku ve Velkém Meziříčí, a i když procestoval mnoho zemí, vzpomíná na své dětství v tomto městě velmi rád.

Nahrávka: 22:07 – 22:13, 22:26 – 22:37

„Když jdu ty schody dolů, to všechno cítím, jak to bylo, když mi bylo jedenáct... Když potom se jedenkrát vrátíte do lesa, a to jsem dělal vždycky jako dítě, tak to, jak vzpomínáte, to se vám vrátí, všechno. A to je pěkný. Musím říct, že to je moc pěkný.